

Om situasjonen i Midtøsten

Våre kamerater i The Red Herald har publisert en viktig tekst om situasjonen i Midtøsten akkurat nå, etter møtet i Beijing mellom utenriksministrene i Iran og Saudi Arabia.

De to landene har avtalt å gjenåpne ambassadene i de respektive landene, og å gjenoppta sine diplomatiske forbindelser. Samtidig har Israel bombet Libanon etter at raketter ble skutt mot sioniststaten fra libanesisk territorium. Hizbollah, støttet av Iran, er mistenkt for å ha stått bak beskytningen av Israel, selv om Israel anklager Hamas.

Kameratene skriver at den allmenne konteksten er en forskyving av maktbalansen i Midtøsten. Kinesisk sosialimperialisme, som har store økonomiske interesser i regionen, har forhandlet frem en ny diplomatisk situasjon mellom Saudi Arabia og Iran, som kuttet diplomatiske forbindelser i 2016. Kina er den største handelspartneren for Saudi Arabia, selv om Saudi-regimet fortsatt er avhengig av USA.

En rekke avtaler, både politiske og økonomiske, er inngått, og Iran sender nå også diplomater til de forente arabiske emiratene (UAE), etter 8 år uten slik representasjon. Avtalene kan føre til endringer i krigen i Jemen og i situasjonen i Libanon. Et mer stabilt Libanon er ikke positivt for Israel, som til dags dato har kunnet operere militært i landet når de har ønsket. Irak er under iransk innflytelse, og disse søker nå også tettere forbindelser med Saudi Arabia. Men for USA og Israel er det særlig situasjonen i Syria som er relevant.

Syrias Bashar al-Assad har en sterk forbindelse til Iran og russisk imperialisme, og har lenge gitt Hizbollah sterk støtte. Russisk imperialisme har forhandlet mellom Tyrkia og Syria for å stabilisere al-Assads regjering, og Tyrkia har vist seg villig til å trekke tilbake styrker fra Nord-Syria om

man oppnår enighet om å undertrykke den kurdiske nasjonale bevegelsen. Saudi Arabia har, ifølge Reuters, ytret ønske om å invitere al-Assad til et arabisk toppmøte i mai, noe som formelt ville gjort slutt på Syrias relative isolasjon i regionen.

Kameratene skriver at alt dette vil være en seier for kinesisk sosialimperialisme, og de gir en rekke eksempler på Kinas økende innflytelse i regionen: felles marineøvelser med Russland, økende oljeimport, infrastrukturprosjekter gjennom Belt and Road Initiative (BRI), gjenoppbygging av Syria og Irak, og enorm import av olje fra Saudi Arabia. Helheten styrker Kinas stilling ikke bare i regionen, men også globalt. Dette vekker bekymring fra supermaktaa USA, selv om det slik de tyrkiske kameratene i Yeni Demokrasi skriver, ville være en overdrivelse å anta at USAs makt kan gjøres ende på gjennom avtaler.

Kameratene skriver at særlig Israel taper på de nye avtalene i regionen, da de hele tiden har kjempet for å isolere Iran. Kina lover fred og stabilitet, i en region som er krigstrett etter USAs kriger i Afghanistan, Irak, Syria, Jemen osv. Dette er en taktikk fra Kinas side. Som et indirekte svar på de nye forholdene, har Israel intensivert sin repressive kampanje mot det palestinske folket, midt under den muslimske høytiden ramadan. Palestina, og forgreiningene til Libanon og Syria, er en del av rivaliseringen om Midtøsten. Israelske provokasjoner har inspirert motangrep fra palestinske grupper, og disse angrepene har igjen blitt brukt til å legitimere sterkere angrep fra Israels side, både mot mål i Gaza, Libanon og Syria. Kameratene skriver at dette svarer til USAs politikk i regionen gjennom mange tiår.

Israel har i lang tid vært et brohode for yankee-imperialismen i Midtøsten. De siste hendelsene i Israel og Palestina, må sees i sammenheng med endrede maktforhold som har kommet til uttrykk i den kinesisk-fremforhandlede avtalene mellom Iran og Saudi Arabia, og den utvida konteksten de er en del av.

Referanse

[About the current situation in the Middle East](#)